

Carta d'acomiadament

Actrius i actors, benlloguts germans, òrfens tots de la mateixa mala mare:
Pensar que a molts de vosaltres ni tan sols vos conec!...A alguns, potser, no vos coneixeré mai.
No obstant, durant més de tres anys heu ocupat el centre de la meua vida. Com un núvol d'estomells
en la meua vesprada, canviant continuament de forma, disgregant-se com a oli en l'aigua per a
tornar a unir-se, amb algaravia de vegades desesperant, de vegades harmoniosa
Estupefacta davant mi mateixa, veig que he viscut tot aquest temps amb l'esperit que em
proposava en la carta que vos vaig enviar al principi.
Per això, amb la mateixa determinació amb què vaig dir sí quan em van proposar ser president,
ara dic ja no, i vos recorde que açò és cosa de tots: Cal rellevar-se, germans.
M'agrada molt ser president d'AAPV.
Aprinc molt fent-ho. M'agrada. Ompli la meua vida de sentit.
És la mesura
Vull deixar-ho.
Desitge que la meua vida deixi de tindre sentit, que és el natural.
Que res ocupe el centre de la meua vesprada.
És hora de comprendre el que he après.
I que un altre pugui aprendre i gaudir fent-ho.

Així que, a partir del 10 de setembre deixaré de presidir esta Associació.
Ho explicava tot en una carta prou llarga, però l'he tallada.
He tallat totes les reflexions, i també els paràgrafs en què vos recordava que...vosaltres ja sabeu
què.
Vosaltres ja sabeu què voleu o no, i què heu de fer, o no.
Els actors no podem actuar per a nosaltres sols. L'actor no existeix sense els altres.
Necessitem inexcusablement alguna cosa més que la nostra imatge en l'espill: la presència de
l'altre.
Ens importen els altres?
Podem oblidar-los, nosaltres, els actors, que treballem amb eines d'ànima i memòria?.
Nosaltres sabem que tots els gestos són significants.
Vosaltres direu.

Jo calle, i de la carta només vos copie este paràgraf:
Entre nosaltres hi ha persones d'un valor que no pot mesurar-se, que regalen esforç, imaginació,
intel·ligència, energia, tendresa, coratge. Sempre sorprenents, capaços de donar encara una

miqueta més de si quan ja pareix impossible. Mai oblidaré a totes i cadascuna d'aquestes persones.
A totes i cadascuna. Elles no necessiten que el seu nom siga dit. En la seua naturalesa està saber
qui són, encara que de vegades, en la desesperació de debatre's en el toll pastós i tebi de la
indiferència de la majoria, creguen que no són res, que no són ningú. No obstant, són elles les
que fan que d'eixe toll fètid emergisquen bombolles d'aire respirable; són elles les que fan del
món un lloc habitable.
Elles no són tèbies, i mai seran boçades de la boca dels déus.
Ja està.

Una abraçada a tots. També als que no conec, i als que potser no coneixeré mai. I a qui ens
presidisca d'ací endavant, que sàpiga que paga la pena. Només la sort d'anar muscle à muscle
amb les persones a què em referia abans, ja és una benedicció que ningú li podrà robar. Jo seguiré
per ací fent alguna coseta. Estarà de *reppró* canviar d'estil.

Isabel Requena
President (encara) d'AAPV

I ara, de regal, estes paraules de Jacques Livichine, del Théâtre de l'Unité:
«L'exèrcit és una institució que existeix des de fa segles. Els militars són formats per a barallar-se i fer la guerra, però heus ací que des de fa 58 anys no es barallen i no fan la guerra, perquè no hi ha guerra a França i millor així. Però durant tot l'any es preparen per a fer la guerra i per això són pagats durant tot l'any i al llarg de tota la seua carrera per la nació, és a dir: vosaltres. Este estat de fet no suposa cap problema per a ningú (...) els militars són pagats tot l'any i durant tota la seua vida per aprendre a donar la mort. Nosaltres voldríem ser pagats tot l'any i tota la nostra vida per donar-vos plaer».

Als llestets, pobres, els servirà per a dir que el que volem és viure sense treballar. Bah.
Vosaltres, germans, penseu en el en el que diu Livichine. Penseu, no deixeu de donar-li voltes
fins que vos isca fum del cap.

La societat de vegades segueix i escolta als actors, perquè recorda que som instruments que
polim l'espill en que es pot reconèixer i, a pesar d'això, trobar consol i plaer.

Ara que som com tothom

GERMANS CLOEN

Coneixíeu a una gent de La Costera que venia tots els anys i que al seu torn coneixia a un grup de La Safor i com vosaltres també teníeu amics de Xàbia, de Pedreguer, d'Alcoi, al final, en aquell breu espai entre l'escenari i la barra, vos ajuntàveu una colla de 30 o 40 persones d'àmbits, experiències, i accents heterogenis i diversos, «venim del nord, venim del sud», podríem dir com Llach, però no des d'un punt de vista «*cultureta*» i «*progre*», sinó com una vivència real: gents d'este costat de la muntanya i de l'altre que, primer, havíeu anat a sopar a qualsevol dels bars d'Els Poblets, que aquella nit estaven atestats, i que després, amb calma, amb rialles, baix les esteles de l'estiu en ple apogeu, vos dirigíeu al poliesportiu, on la música ja havia començat a sonar. Quatre hores després, ho seguíeu fent i teníeu la sensació que no es detindria mai, que continuaria havent-hi gent sobre l'escenari quan haguera arribat l'alba, que res pararia allò, que és el que succeeix quan públic i músics es conjuren, que formen un vincle etern que ja no es trencarà mai perquè s'assenta en la memòria, en el cor; però, com també sou humans, entre una cançó i una altra vos abraçàveu al vostre dret inalienable a descansar i tomàveu a la barra on ara era al de Dénia o al de Xàtiva a qui li tocava pagar aquella ronda i, coses de les nits i de les seues quimeres, era possible que et trobaves l'alcalde del poble posant-te la cervesa. I és que calia acostar el muscle com fóra, més enllà de classes i distincions, perquè aquell cap de setmana era el més gran d'Els Poblets, era quan el poble es vestia de gala i s'agradava així mateix i, ja fóra un regidor o prelat, tota ajuda era poca, en el bar, en els vestidors, organitzant el campament dels que es quedaven a dormir en el poliesportiu, vigilant que no es produïren embossos de trànsit; una nit, ja a l'alba quan, per molt difícil que siga de creure, va acabar la música, us van anar a banyar a la platja pròxima, com si necessitàreu la benedicció de l'aigua per a clausurar el ritu; i perquè, per a què anem a negar-ho, després de tota la nit estàveu fets fàstic. Així van ser, mentisc així ho recordes tu aquells cinc anys d'Almadrava *Rock* a Els Poblets en els que milers de persones van passar per aquell certamen, una espècie de crít col·lectiu que demostraria, reptant a Ortega, i negant-ho, que la vida pròpia també nia en les masses, en les multituds, en la gentada. Era un esdeveniment únic: per allí van passar grups que no s'hagueren ajuntat en cap altre lloc Pep Sala, Obrint Pas, Pinka, Munlogs, Bajoqueta *Rock*, demostrant que en este segle gris i caspós, tan homogeni que era

precisament el que Ortega temia de les masses era possible organitzar un esdeveniment cultural real i propi, diferent, exclusiu, que convertira a Els Poblets i a la Marina en un referent al mig del món, un refugi, una cruïlla, una identitat oberta al visitant i al curiós del qual es beneficiaven els nadius, no sols pel privilegi impagable d'acceptar al foraster, sinó perquè, damunt, es feia caixa: aquelles magnífiques recaptacions a tavemes i restaurants.

Els Poblets ha anunciat enguany que l'Almadrava *Rock* desapareix i ara sospite que serem com tot el món, que hem perdut una oportunitat única de ser com volíem: l'Ajuntament, governat pel PP, ha disposat que deixarà de ser el festival de sempre, en valencià i alternatiu, per a cridar-se a partir d'ara Almadrava *Pop-Rock* quina cosa més horrible, més claudicant: em recorda aquell rap de *Sabina* sobre un grup que feia *rock* en els seus orígens fins que es maleja i passa a fer *pop*, va a Eurovisió i les seues melodies meloses ambienten els despatxos dels dentistes: quelcom d'això ha passat: el consistori ha anunciat que ara vindran *Los Rebeldes* i *La Frontera*, amb tot el respecte per eixos grups, eixe tipus d'oferta estarà també en qualsevol altra part: es carreguen una identitat per a oferir més del mateix.

Em pregunte perquè l'han fet i tem molt la resposta: en els cinc anys en què va existir l'Almadrava *Rock* mai es va produir un altercat i ningú va exposar en la premsa cap queixa pel certamen, així que em conjecture que només hi ha raons polítiques: anem a carregar-nos a estos peluts catalanistes, haurà pensat algú. No han entès res, com si encara estiguérem en els temps de la Batalla de València i calguera demanar perdó per expressar una cultura diferent; potser és que li tenen por, que no la van comprendre mai i que per això se la carreguen per a posar en el seu lloc un festival més, ordinari, anodí, adomat d'artificis i rutina encara abans de nàixer.

La culpa és de l'actriu

AMPARO OLTRA

Soc una actriu valenciana i escric esta carta per a fer saber als meus companys i a la resta de professionals del món teatral de la "mala actuació" per anomenar-ho d'alguna manera, que han tingut cap a mi.

A l'octubre de l'any passat em van agafar a Producciones Cachivache, S.L. per a fer un muntatge; "La Nona", de Roberto Cansa. Era per a començar els assatjos a gener i estrenar en març, però per diversos motius es va aplaçar fins l'estiu per estrenar a octubre, és a dir, més de mig any després.

El dia 10 de juny vaig anar fins a Madrid per a fer un assaig i vaig demanar (no exigir), dates i condicions laborals. Només la primera em va ser concedida. Jo vaig fer saber les dates compromeses que tenia amb una altra companyia valenciana en la que estava treballant anteriorment a posar-me en contacte amb ells i vam veure que un dia ens coincidía.

Açò no li va fer massa gràcia a Eladio Sánchez, el productor, aleshores jo em vaig comprometre a buscar una solució. Tres dies després el vaig cridar i li vaig deixar un missatge a la seua bústia de veu dient-li que tot estava solucionat. Però no va ser l'únic missatge, ni la única cridada per la meua part. Encara estic esperant resposta als meus missatges.

L'1 de juliol, vaig rebre una telefonada d'una amiga vinculada a la producció, sorpresa per no haver-la avisada que ja no feia el muntatge, però la sorpresa ara, era jo. M'havien fet fora sense dir-me res per haver dit que tenia bolos amb altra companyia!!!. Com poden tindre't esperant 8 mesos, i després tirar-te al carrer sense dir-te res? Però açò que és? Jo que sóc, un objecte? Havia

d'estar totalment disponible per a ells? Aleshores, per que no m'ho diuen, en lloc de fer-me fora? Ara els actors hem de ser endivins o és que el diàleg i el arribar a un acord ja no és possible? Pel que es veu la resposta per part d'ells sempre és NO, que és la més senzilla.

Avui és 8 de juliol i encara no m'ha cridat Eladio Sánchez per a donar-me una explicació lògica de tot el que ha passat, possiblement siga perquè no existeix. Pot ser em contesten a esta carta dient que tot és mentida però tant ells com jo sabem que el que acabe de contar és cert.

P.D.: Finalment i com passa sempre en estos casos LA CULPA ÉS DE L'ACTRIU.

Defensa del pare, defensa del fill

ROBERT COTANDA

Corren mals temps per als pares (versió masculina). Pares incauts: aneu amb compte perquè si us separeu sereu apartats brutalment dels vostres fills! Això m'ha passat a mi. Delicte cotmés: separar-me; agravant: tindre pilila i a més a més ser actor. Sí, sí, heu llegit bé: el gabinet psicosocial del jutjat (nous inquisidors disfressats de psicòlegs) creu que el xiquet o la xiqueta té que estar amb un dels dos pares quan aquests es separen. L'enteniment, per no dir la mala fe, no els arriba més lluny. Doncs una de les "lúcides" raons per atribuir la custòdia a la mare (com ho és en el 95 % dels casos) és que aquesta té "una major estabilitat professional, evident, podríem dir, quan en aquest cas el pare exerceix la precària professió d'actor. ¡Molt d'ull doncs: si eres actor i pare pensa-t'ho molt bé abans de separar-te! Segueix el precepte de la santa mare església: "fins que la mort us separe", doncs si no és així ho passaràs mal, molt mal. Fins i tot se te'n pot anar l'olla i fer mal a qui no té la culpa. Ja sabeu al que em refereix ¡pobres dimonis que apunten en l'adreça equivocada! els vertaders culpables són els jutges, amb la connivència dels seus orgues de direcció i dels polítics, i l'instrumentalització dels gabinets psicosocial dels jutjats, que permeten que diàriament vora 500 xiquets i xiquetes es queden pràcticament orfes de pare a l'Estat Espanyol.

Els fills no decideixen separar-se, ¿quina culpa tenen? ells venen al món en una situació de custòdia compartida. ¿què estem aconseguint quan portem camí de que les taxes de separació superen a la d'emparellaments? que els xiquets i xiquetes acaben sent criats només per les mares. Açò no és igualtat de gènere ni molt menys emancipació femenina. ¿quina societat volem que hereten els nostres fills?

¿la mateixa de fa 100 anys? És a dir: els fills són cosa de la mare i el pare eixe gran desconegut per als fills.

Poc haurem avançat si els polítics no se n'adonen que sense una llei de "custòdia compartida" s'està perpetuant una desigualtat de gènere que afecta al si mateix de la societat: la família.

robertcotanda@wanadoo.es
www.custodiacompartida.org
telèfon: 963 033 030

PLURÀLIA TV

El diumenge 23 de maig es va celebrar la Gala de presentació de Pluràlia TV amb la participació de l'aapv en l'organització de l'acte.

Abans de començar la Gala estàvem molt acollonits, per la contínua sensació de que sempre falten coses per tancar. Però clar, comptant amb la participació de Xavi Castillo, Mónica i Juanito, Rafa Xambó, Poeta del Morralito i Miquel Gil, està assegurat que el públic passarà una bona estona.

I així va ser, en les més de dos hores que durà l'acte -conduït per Ana Conca i Joan Alamar-, els presents gaudiren amb les actuacions i pogueren assabentar-se de més coses relatives al projecte d'esta nova televisió, ja que al costat de la part artística es presentaren els vídeos dels diferents programes que ja s'estan realitzant, així com els informatius de la televisió cooperativa. A més, la Gala va servir per a la incorporació de nous socis en la cooperativa i noves entitats associades. I és que, per al correcte funcionament plural d'este mitjà de comunicació, es fa necessària la participació d'un gran nombre de persones físiques i jurídiques que participen en el projecte

d'una manera activa, donant veu a les seues necessitats, per a que estiga representat un ample sector de la societat valenciana.

S'informà sobre la programació que tenen previst fer (sempre oberta a noves propostes), les intencions dels informatius, la publicitat que pensen contractar i, en definitiva, la idea de construir entre tots un model de televisió democràtica i plural, amb la participació de tots els sectors de la societat valenciana que vulguen implicar-se. I és que, en la societat valenciana, hi ha més problemes a més de la legionela, l'aigua freda i la paralizació del pla hidrològic. Tres problemes que pareix que siguen els únics que existeixen a la nostra terra segons les nostres televisions.

Recordeu que podeu trobar més informació sobre Pluràlia a www.pluralia.tv

Joan Alamar

CINEMA VALENCIÀ

RECIFE-Pernambuco, Brasil-2004

Cinc pel·lícules valencianes han participat en la Mostra Espanhola, integrant del I Festival d'Ultramar Tirant-Guamicê de Cinema, festival organitzat a cavall entre Espanya i Brasil, fruit de l'agermanament entre el Festival Guamicê de Cinema de São Luis-Maranhão i els Premis Tirant, i que compta amb la col·laboració de l'ICAA (Institut de Cinematografia i Arts Audiovisuals), del Ministeri de Cultura d'Espanya, i de l'ANCINE (Agência Nacional do Cinema) del Ministeri de Comerç Exterior de Brasil.

Entre els dies 19 i 22 d'abril, a la localitat de Recife, capital de l'estat de Pernambuco, al nord-est de Brasil, ha tingut lloc la segona fase del I Festival d'Ultramar Tirant-Guamicê de Cinema, mostra que pretén establir relacions i contactes més estables entre les cinematografies espanyola i brasilera. Del total de les vuit pel·lícules exhibides en la Mostra Espanhola de Cinema, cinc són valencianes, i han participat en diverses edicions dels Premis Tirant: *Rencor*, de Miguel Albaladejo (Trivision), *El Coche de Pedales*, de Ramón Barea (Malvarosa Media), *Aroz y Tartana*, de José Antonio Escrivá (RTVE-Intercarte), així com *Cuentos de la Guerra Saharaui*, de Pedro Rosado, i *Illa de l'Holandès*, de Sigfrid Monleón, totes dues de NISA Producciones.

Els llargmetratges valencians foren presentats al públic pernambucà, un dels més cinèfils de Brasil, a la Fundação Joaquim Nabuco, al costat de les produccions espanyoles *En la Puta Vida*, de Beatriz Flores Silva, *Franky Banderas*, de José Luis García Sánchez, i *Las Voces de la Noche*, de Salvador García Ruiz.

Aquesta segona fase del I Festival d'Ultramar Tirant-Guamicê de Cinema ha estat el prelude del CINE PE, Festival do Audiovisual,

que la productora BPE (Bertini Produções e Eventos) organitza a Recife, sota la direcció d'Alfredo i Sandra Bertini, i que compta amb una alta participació de públic de totes les edats, un públic que s'aplega al Centro de Convenções de Recife-Olinda amb una mitjana de tres mil assistents a cadascuna de les set sessions de què consta el festival. El president de l'aiffa, Francesc Fenollosa, ha participat com ha jurat de la secció oficial de llargmetratges brasilers, també amb la finalitat de seleccionar-ne alguns d'ells per a la pròxima edició dels Premis Tirant. Cal recordar que ja en l'edició d'enguany participaren cinc llargmetratges brasilers, fruit de les anteriors visites a diversos festivals del país continental.

La pròxima etapa d'aquesta Mostra Espanhola de Cinema serà justament el 27è Festival Guamicê de Cinema, a celebrar entre el 14 i el 20 de juny a la ciutat de São Luis, capital de l'estat de Maranhão. En aquesta edició del Guamicê està prevista l'assistència del directors dels Premis Tirant, José Luis Galiana i Francesc Fenollosa,

que formaran part també dels diversos jurats del festival nordestí. El Festival d'Ultramar Tirant-Guarnici de Cinema, que l'Agència d'Informació, Formació i Foment de l'Audiovisual (l'aiffa) i Premis Tirant desenvolupen a Brasil, forma part de les activitats realitzades dins del programa de foment internacional de l'audiovisual valencià, i que continuarà en els pròxims mesos amb intercanvis amb altres països llatinoamericans i de l'àmbit europeu i africà.

l'aiffa

FEVA

Nova Junta Directiva

La FEVA (Federació del Audiovisual Valencià) ja té una nova Junta Directiva, que presidirà a partir d'ara Toni Forés de l'Associació Professional de Traductors, Adaptadors i Assessors Lingüístics.

Hem de dir que les eleccions d'enguany s'han destacat per la falta de serietat que haurien de tindre, si pensem que la FEVA engloba a tot el sector audiovisual valencià. Falta de comunicació per a convocar les dates del calendari electoral i també l'incompliment dels Estatuts de la FEVA per a fer eleccions.

Tot això desprestigia a la FEVA, i l'AAPV va fer un escrit mostrant el seu malestar per totes les irregularitats patides dins d'aquest procés electoral, exigint que s'adjuntara a l'acta.

Bé, a pesar de tota aquesta moguda s'ha n'anat cap endavant i el passat dia 22 d'Abril es va constituir la Junta que estarà formada de la següent manera:

President: Toni Forés (APTAA); Vice-presidents: Enrique Belloch (AVEDIS), Enrique Navarro (ADCV) i Paco Gisbert (AVEPAA); Secretari: Joan Bohigues (EVA); Comptador: Pep Llopis (MUSIMAGEN); Tresorer: José Casamayor (AESAV); Portaveu: Emilio Mencheta (PAV); Vocals: Juanjo Vizcaino (ATACV) i Isabel Requena (AAPV).

A banda de constituir la Junta, es van a crear les següents comissions: Ciutat de la Llum, Llei de l'Audiovisual, Finançament-Formació i Reglament Intern i Relacions Institucionals, que ja han començat a treballar.

Hem presentat a FEVA una moció per a que demane a les productores la llista de participació artística i tècnica de les últimes produccions amb ajuda pública. FEVA parla sobint de que cal una major participació de professionals valencians, però paradoxalment són els mateixos productors qui no aposten pel tema.

FEVA molt prompte comptarà amb una pàgina web.

Carlos Villuendas